

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/33/2019
Identifikačné číslo spisu: 7115220959
Dátum vydania rozhodnutia: 05.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7115220959.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Soni Géciovej, Štúrova 44, Košice, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Stará sladovňa Košice, s.r.o., Štúrova 33, Košice, proti žalovaným 1/ C.. X. X., nar. XX. R. XXXX, X. XX, M. - V., 2/ I. Z., nar. XX. I. XXXX, V. XX, M., 3/ Z. M., nar. XX. D. XXXX, U. P. Z. XXX, 4/ C.. F. Z., nar. X. D. XXXX, G. XX, G., všetci zastúpení advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Štúrova 22, Košice, o určenie neúčinnosti právneho úkonu úpadcu a o vrátenie vecí do konkurznej podstaty, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoKR/45/2018-419 z 29. novembra 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 2CoKR/45/2018-434 z 22. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoKR/45/2018-419 zo dňa 29. novembra 2018 v znení opravného uznesenia č. k. 2CoKR/45/2018-434 z 22. januára 2019 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 31Cbi/15/2015-314 z 26. marca 2018 zamietol návrh na prerušenie konania, žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania v rozsahu 100% o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že predovšetkým skúmal, či boli v danom prípade splnené podmienky úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu a to kúpnej zmluvy z roku 2013, ktorou úpadca previedol na žalovaných nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Poprad katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXXX, nachádzajúce sa v okrese P., obec P., kat. úz. F. F. a určenia uvedenej zmluvy za neúčinnú v zmysle § 57 ods. 4 zák. č. 7/2005 Z. z. (ďalej aj „ZoKR“) v spojení s § 58 ZoKR. Poukázal na kúpnu zmluvu a zmluvu o zriadení záložného práva, uzatvorenú medzi žalovanými 1/ až 4/ ako predávajúcimi 2/, 3/, 4/ a 6/ a terajším úpadcom ako kupujúcim zo dňa 21. marca 2012, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Poprad katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXXX, nachádzajúce sa v okrese P., obec P., kat. úz. F. F., v zmluve bližšie špecifikované, za ktoré bol doterajší úpadca povinný zaplatiť kúpnu cenu žalovanému 1/ 154.210 €, žalovanému 2/ 94.920 €, žalovanému 3/ 94.920 € a žalovanému 4/ 94.920 €. Ďalej poukázal na kúpnu zmluvu a dohodu o započítaní uzavretú medzi terajším úpadcom ako predávajúcim a žalovanými 1/ až 4/ ako kupujúcimi 1/

2/, 3/, 4/ zo dňa 21. augusta 2013, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Poprad, katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. F. F., bližšie špecifikované v zmluve, na základe ktorej mali žalovaní terajšiemu úpadcovi zaplatiť kúpnu cenu a to žalovaný 1/ 154.210 €, žalovaný 2/ 94.920 €, žalovaný 3/ 94.920 € a žalovaný 4/ 94.920 €. Uviedol, že z článku IV. uvedenej zmluvy okrem iného vyplýva, že z dôvodu nezaplatenia kúpnej ceny uzatvorenej medzi nimi dňa 21. marca 2012 došlo k dohode o započítaní pohľadávok kupujúcich 1/ až 4/ voči predávajúcemu, ktoré vznikli z kúpnej zmluvy z 21. marca 2012. Vychádzajúc z uvedených kúpnych zmlúv súd prvej inštancie uzavrel, že terajší úpadca neuhradil žalovaným kúpne ceny, pričom kúpna cena na základe kúpnej zmluvy a dohody o započítaní, uzavretej medzi terajším úpadcom ako predávajúcim a žalovanými 1/ až 4/ zo dňa 21. augusta 2013 sú v rovnakej výške, v akej bol dlh terajšieho úpadcu voči žalovaným, vzniknutý nezaplatením kúpnych cien vyplývajúcich z kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva uzavretej medzi žalovanými 1/ až 4/, v zmluve označenými ako predávajúci 2/, 3/, 4/ a 6/ a terajším úpadcom ako kupujúcim dňa 21. marca 2012. Na základe uvedeného vyslovil názor, že nebola splnená prvá podmienka uvedená v § 58 ZoKR. Z uvedeného dôvodu upustil od skúmania ďalších podmienok uvedených v § 58 ods. 2 a 3 ZoKR. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal splnením ďalšej podmienky úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu, upravenej v § 60 ZoKR v spojení s § 57 ods. 4 ZoKR. Zoznamom spriaznených osôb mal súd za nepochybne preukázané, že okrem iných, sú spriaznenými osobami úpadcu aj žalovaný 1/ až 4/ ale aj C.. U. V., U.. P. U. a OSIVEX ZÁHRADKÁR s.r.o. Košice. So zreteľom na túto skutočnosť konštatoval, že žalovaní boli povinní preukázať, že úpadca nemal úmysel ukrátiť svojich veriteľov a nemali vedomosť o tomto úmysle. Skutočnosť, že žalovaní nemali vedomosť o úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov vyvodil s účastníkmi dňa 21. marca 2012 a 21. augusta 2013 uzatvorených zmlúv, konštatujúc, že ak by totiž danú zmluvu neuzavreli, mal by úpadca záväzok voči žalovanému 1/ v sume 154.210 €, žalovanému 2/ v sume 94.920 €, žalovanému 3/ 94.920 € a žalovanému 4/ 94.920 €. Nedostatok úmyslu úpadcu ukrátiť svojich veriteľov vyvodil súd prvej inštancie aj zo skutočnosti, že žalobkyňa sa nedomáhala odporovateľnosti kúpnej zmluvy a dohody o započítaní uzatvorenej medzi terajším úpadcom ako predávajúcim a C.. U. V. ako kupujúcim, dňa 25. septembra 2013, pričom C.. U. V. je tiež osobou spriaznenou s úpadcom a samotná zmluva svojím obsahom je takmer totožná s obsahom kúpnej zmluvy a dohody o započítaní, uzatvorenej medzi terajším úpadcom ako predávajúcim a žalovanými 1/ až 4/ ako kupujúcimi 1/ až 4/ dňa 21. augusta 2013. Uzavrel, že ak žalobkyňa nemala preukázaný tento úmysel úpadcu pri kúpnej zmluve a dohode o započítaní uzavretej medzi terajším úpadcom ako predávajúcim a C.. V. nemožno ho mať za preukázaný ani v súvislosti s predmetnými zmluvami. So zreteľom na uvedené nemal súd za splnené ani zákonné podmienky uvedené v § 60 a § 62 ods. 2 a 4 ZoKR. V súvislosti s ďalšou zákonnou podmienkou a to, že odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka, poukázal na tú skutočnosť, že do konkurzu vedeného na majetok spoločnosti Stará sladovňa Košice, s.r.o., si s výnimkou spoločníkov a konateľov úpadcu - teda spriaznených osôb - časť z nich v procesnom postavení žalovaných, prihlásil svoju pohľadávku len jediný veriteľ, vo výške prihlásenej pohľadávky len 51,24 €. V súvislosti s pohľadávkou spoločnosti OSIVEX ZÁHRADKÁR s.r.o. v sume 41.770,79 €, súd prvej inštancie poukázal na to, že táto pohľadávka je pohľadávkou podriadenou, ktorej uspokojenie podlieha § 95 ods. 2 a 3 ZoKR. Za majúci obdobný charakter označil pohľadávku U.. U. (uplatnenú v konaní vedenom pod sp. zn. 30Cbi/21/2014) za predpokladu, že súd žalobe vyhovie. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie potom nevyhovel žalobe ani v časti, v ktorej sa domáhal vrátenia predmetných nehnuteľností do konkurznej podstaty. Návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, keďže ho považoval za nedôvodný. Výrok týkajúci sa náhrady trov konania odôvodnil úspechom žalovaných v konaní a ustanovením §§ 255 ods. 1 a 2 a 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku zmenil tak, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 21. augusta 2013, ktorou úpadca previedol na žalovaných nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Poprad, katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXXX, nachádzajúce sa v okrese P., v obci P., kat. úz. F. F. je právne neúčinná a žalovaným uložil povinnosť vrátiť uvedené nehnuteľnosti do konkurznej podstaty úpadcu. Súčasne rozhodol, že žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd zmenil napadnutý

rozsudok bez nariadenia pojednávania, konštatujúc, že nebolo potrebné zopakovať a doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem. Odvolací súd poukázal na účel odporovateľnosti právnych úkonov ako inštitútu konkurzného práva, ktorým je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok (veci, práva, pohľadávky na úkor veriteľov). Dlžníkov právny úkon musí ukraťovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pričom v danom prípade je takouto pohľadávkou okrem iných pohľadávka vyplývajúca z rozhodnutia Okresného súdu Košice I zo dňa 29. septembra 2016 v sume 41.770,79 €. Ďalším predpokladom odporovateľnosti, a to, že právny úkon bol urobený z úmyslom ukraťiť veriteľa mal odvolací súd tiež za naplnený, nakoľko v čase podpisovania predmetnej zmluvy boli žalovaní štatutárnymi osobami a spoločníkmi úpadcu teda spriaznenými osobami a za tohto stavu sa úmysel dlžníka ukraťiť svojich veriteľov predpokladá. Zdôraznil, že ak chceli byť žalovaní v konaní úspešní, mali preukázať neexistenciu úmyslu dlžníka ukraťiť uspokojenie pohľadávky veriteľov, alebo to, že o dlžníkovom úmysle nevedeli. Vyslovil názor, že z obsahu celého spisu vyplýva, že žalovaní nepreukázali neexistenciu ich úmyslu ukraťiť uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov, skutočnosť ktorá v zmysle § 63 ZoKR má za následok ich povinnosť vrátiť plnenie do príslušnej konkurznej podstaty. Odvolací súd poznamenal, že správanie sa žalovaných pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktorou mali byť nehnuteľnosti patriace úpadcovi prevedené na žalovaných nezodpovedá kritériám obvyklosti, spravodlivosti a poctivosti. Zdôraznil, že súd konajúci o neúčinnosti právnych úkonov musí zohľadniť všetky aspekty konkurzného prípadu aj časovej súvislosti a správanie žalovaných pred začatím konkurzného konania. Súdu prvej inštalácie vytýkal, že nezohľadnil okolnosti za akých došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorej neúčinnosti sa žalobca domáhal. Odvolací súd uzavrel, že so zreteľom na vyššie uvedené dospel k záveru, že boli splnené zákonné podmienky skutkovej podstaty podľa § 60 ZoKR a preto podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie zmenil. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaní (ďalej aj „dovolatelia“) navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a potvrdiť rozsudok súdu prvej inštalácie ako vecne správny. Súčasne podali v zmysle § 444 ods. 1 CSP návrh, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku. Z obsahu dovolania vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodili z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ CSP. Dovolatelia namietali, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, ktorý ako sudca spravodajca usmerňoval rozhodovanie celého senátu tak, aby rozhodnutie vyhovovalo predovšetkým záujmom jeho dlhoročného osobného priateľa, U. U., ktorého zastupuje jeho syn, L. U. B.. Práve U. U. cez spoločnosť OSIVEX ZÁHRADKÁR s.r.o. stojí za pohľadávkou, ktorú odvolací súd označil vo svojom rozhodnutí ako „vykonateľnú pohľadávkou“ a práve tento veriteľ má byť fakticky jediný údajný poškodený právnym úkonom napádaným žalobou. Uviedol, že sudca L. X. B., pravidelne navštevuje U. U. v jeho kancelárii na X. H. č. XX M., ktorá sa nachádza hneď vedľa súdu. Žalovaní uviedli, že nesúhlasia s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Ndob/8/2018, ktorým rozhodol najvyšší súd o námietke zaujatosti vznesenej proti L. B. a majú za to, že toto rozhodnutie je formalistické a ako celok nenapĺňa kritériá zákonnosti.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

7. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného rozhodnutia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

9. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Podľa § 431 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

11. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že jedným z dôvodov, z ktorých dovolateľ v zmysle § 420 písm. e/ CSP vyvodil prípustnosť dovolania, je nesprávne obsadený odvolací súd.

13. Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

14. Dovolatelia v dovolaní namietali, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca JUDr. Vladimír Hrib, PhD. Nimi v dovolaní uvádzané skutočnosti sú totožné s dôvodmi uvedenými v nimi vznesenej námietke zaujatosti. Opodstatnenosť žalovanými vznesenej námietky zaujatosti posudzoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Ndob/8/2018 z 21. septembra 2018, ktorým rozhodol, že sudca JUDr. Vladimír Hrib, PhD., nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2CoKR/45/2018, 2Ncb/11/2018. V odôvodnení uznesenia najvyšší súd konštatoval, že z obsahu námietky zaujatosti, predloženého súdneho spisu a ani z vyjadrenia namietaného sudcu existencia žalovanými tvrdeného osobitného vzťahu JUDr. Vladimíra Hriba s U. P. U. nevyplýva. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že ani žalovanými namietaná skutočnosť, že syn namietaného sudcu zastupuje U. P. U. a jeho obchodné spoločnosti v iných konaniach, nepredstavuje dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania predmetného sporu, nakoľko súd prvej inštancie uznesením z 20. februára 2018, č. k. 31Cbi/15/2015-302, na základe návrhu žalovaných rozhodol o neprípustnosti vstupu intervenienta, obchodnej spoločnosti OSIVEX ZÁHRADKÁR s.r.o. do konania, teda spoločnosť zastúpená advokátom L. U. B., v predmetnom spore v štádiu odvolacieho konania už nevystupuje. Nakoľko žalovaní v dovolaní neuvádzali žiadne ďalšie (odlišné) skutočnosti a dovolací súd sa stotožnil so záverom najvyššieho súdu v uvedenom uznesení, dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaných podľa ustanovenia § 420 písm. e/ CSP nie je procesne daná.

15. Dovolatelia vyvodili prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

16. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. V súvislosti s dovolateľmi namietanými nedostatkami odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 402/2013). Z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že arbitrárnosť a zjavná nedôvodnosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom v súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto plneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

18. Dovolací súd sa stotožnil s názorom dovolateľov, že krajský súd napadnutý rozsudok neodôvodnil, svoje právne a skutkové závery vyslovil bez jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky skutkovo relevantné otázky, vzhľadom na skutočnosť ktorú mal prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP za danú. Dovolací súd súhlasí s tvrdením dovolateľov, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavkám na náležité odôvodnenie rozhodnutia, keď odvolací súd, ktorý zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v odôvodnení len stroho konštatoval, že z obsahu celého spisu vyplýva, že žalovaní nepreukázali neexistenciu ich úmyslu ukrátiť uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov a poznamenal, že správanie sa žalovaných pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktorou mali byť nehnuteľnosti patriace úpadcovi prevedené na žalovaných, nezodpovedá kritériám obvyklosti, spravodlivosti a poctivosti. Dovolací súd dáva za pravdu dovolateľom, že odvolací súd vyslovil takýto záver, avšak nič viac k tomuto záveru neuviedol, keď z obsahu odôvodnenia rozsudku nemožno zistiť, na základe akých skutočností dospel odvolací súd k takémuto hodnoteniu konania žalovaných pri uzatváraní kúpnej zmluvy, nakoľko v tomto smere neobsahuje rozsudok akékoľvek odôvodnenie, takže nemožno zistiť, z ktorých dôkazov vyvodil svoje závery a akými úvahami k nim dospel. Sám odvolací súd pritom zdôraznil, že súd konajúci o neúčinnosti právnych úkonov musí zohľadniť všetky aspekty konkurzného prípadu, a to najmä časové súvislosti a správanie sa žalovaných pred začatím konkurzného konania a vytkol súdu prvej inštancie, že okolnosti za akých došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy náležite nezohľadnil. Aké konkrétne aspekty predmetného konkurzného prípadu, súd prvej inštancie náležite nezohľadnil a ako jednotlivé aspekty, a vlastne ktoré, zohľadnil pre nedostatok odôvodnenia, však nemožno vôbec zistiť.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je možné zistiť, akým spôsobom dospel k úplne opačnému záveru ako súd prvej inštancie a preto rozsudok odvolacieho súdu spolu s opravným uznesením podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní sa odvolací súd vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (ktoré zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania), odpadol dôvod, aby dovolací súd rozhodoval o návrhu žalovaných na odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

21. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.